

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 33.

Extraordinair Session.

19de Møde.

Lorsdagen den 20de Septbr.

(Forts.)

Barfod (forts.): For mit Vedkommende har det derfor ikke saa overordentlig stor Betydning, hvorledes den Forsatning er eller vil blive, som man vil have os til at gaae ind paa; thi hvad enten den er god eller daarlige, seer jeg den ryge i Lyset med det Første. — Dersom jeg altsaa blot kan komme ud over de Banse- ligheder, som ligge deri, at jeg maa ansee enhver Forsatning, der er bygget paa det første Al- ternativ i Indskrænkningens § 5, som ulov- lig, dersom jeg kan komme ud over denne Betragtningssaaede — siger jeg — saa vil selve Fællesforsatningens større eller mindre Godhed, større eller mindre Værd eller Uværd, ikke have Synderligt at betyde for mig. — Naar imidlertid Spørgsmaalet lyder, hvorvidt det er muligt at komme ud over den af mig paaapegede Ulovlighed, saa har jeg naturligviis tænkt meget derover, og har søgt efter et Side- stykke til nærværende Tilfælde, og den nærmeste Parallel har jeg da fundet i, hvad der skete under den grundlovgivende Rigsforsamling, da man forelagde os et Udkast til et Laan, og i saa Henseende krævede Bemyndigelse for Regjeringen, krævede af Rigsforsamlingen, at den skulde give sin Bemyndigelse til, at Re- gjeringen afsluttede dette Laan. Det stod den- gang klart for mig som for adskillige andre Medlemmer af den grundlovgivende Rigsfors- amling, at vi havde ikke Magt og Bemyn- digelse til at give Regjeringen, hvad den for- langte, men hvad vi ikke selv besad og altsaa

heller ikke kunde give. Vi stode derfor imod til det Yderste, indtil Regjeringen gjorde os opmærksom paa, at den trængte til denne Be- myndigelse for at kunne reise et Laan, som den behøvede for at kunne fortsætte sin Virk- somhed og Tilværelse. Da Regjeringen erklæ- rede os dette, og erklærede os det som Hans Majestæts egen udtrykkelige Bille og Overbe- viisning, da stod det for mig, som for de fleste andre Medlemmer af Rigsforsamlingen, at vi havde kun at vælge imellem enten at begaae en formel Uret, idet vi gav en Bemyndi- gelse, som vi ikke vare i Besiddelse af, eller ogsaa at begaae en reel Uret, idet vi fatte Regjeringen ud af Stand til at reise et Laan, som den, som sagt, i dette Dieblit ikke kunde undvære. Jeg saae altsaa, at jeg havde kun Valget imellem at begaae en formel eller en reel Uret, og jeg kunde naturligviis ikke noget Dieblit betænke mig paa at begaae den for- melle, skøndt jeg gjorde det med den Overbe- viisning, at jeg sidenesther vilde af det danske Folk kunne kaldes til Ansvar for min Afstem- ning, ikke særlig, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgtreds (Kimestad) iforgaars meente, af mine Valgere, men deri- mod af det hele Folk, fordi jeg troer, at, naar en Rigsdagsmand engang har taget Blads herinde, da staaer han ligesaa fuldt det hele Folk som sin særegne Valgtreds til Regnskab. — Naar jeg da nu skal fatte Beslutning om, hvorvidt jeg ved nærværende Sag skal stemme Ja eller Nei, da kan jeg atter komme til at staae ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om jeg skal begaae en formel Uret eller en reel. Jeg kan komme til at staae der, men jeg staaer der ikke endnu, efter som det endnu ikke er klart for mig, at jeg, hvis jeg bidrog til